

[Landbrugsministeren.]

Der har indenfor kommissionen været enighed om, at levende hegn er en god og tiltalende hegnstype, som kun, hvor særlige forhold taler derfor, bør vige for andet hegn. Dette synspunkt har fundet udtryk i lovforslagets bestemmelser om rejsning og ombytning af hegn. Således foreslås i § 10, stk. 5, at fælleshegn, hvor det er af betydning at skabe læ for marker, skove, gartnerier, planteskoler, frugtplantager og andre dyrkede jorder eller for bebyggelse, bør dannes ved plantning af en tjørnehæk eller andre dertil egnede buske eller træer, og i § 12, stk. 3, anføres, at levende hegn i almindelighed kun bør tillades ombyttet med hegn af anden beskaffenhed, såfremt ganske særlige omstændigheder efter hegnsynets skøn taler derfor.

I lovforslagets § 7 foreslås den gældende hegnsløvs bestemmelse om ligedeling af udgiften ved fælleshegns rejsning opretholdt, idet der dog samtidig åbnes mulighed for, hvor særlige hensyn gør sig gældende, at fastsætte udgifternes eller arbejdedets fordeling efter dens nytte og interesse, hver af parterne har i hegnet.

Loven af 1869 går ud fra, at jorden i almindelighed er bortforpagtet på langt åremål, og lægger i konsekvens heraf principielt alle hegnforpligtelser på brugeren. I nutiden, hvor jorden i reglen er i selveje eller bortforpagtet eller bortlejet på kortere åremål, vil det imidlertid være naturligt at pålægge ejeren ansvaret for opfyldelsen af ejendommens hegnforpligtelser, og lovforslaget er derfor udarbejdet under hensyntagen til dette synspunkt.

I kapitlet om hegnenes vedligeholdelse indeholder lovforslagets § 19 bestemmelser om kapping af grene, som vokser ind gennem hegnet eller tæt henover hegnet, eller som på grund af alder, råd el. lign. skønnes at være farlige for sikkerheden på naboejendommen. Skønt disse bestemmelser vel kun direkte står i forbindelse med spørgsmålet om hegnenes vedligeholdelse i det omfang, i hvilket grenene beskadiger hegnet eller udsætter hegnet for beskadigelse eller er til ulempe for hegnets vedligeholdelse, må det dog anses for hensigtsmæssigt, at bestemmelser herom optages i en kommende hegnsløvs, idet man i praksis savner klare retningslinier på dette område.

I §§ 46—48 foreslås vederlaget til hegnsynets medlemmer forhøjet, så at de bliver bedre afpasset efter nutidens prisniveau.

Med hensyn til lovforslagets øvrige bestemmelser, hvorved hegnsløven af 1869 foreslås ændret og suppleret på en række

betydningsfulde punkter, kan jeg i det hele henholde mig til kommissionsbetænkningen.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale dette lovforslag til dette høje tings velvilige behandling.

Jeg skal dernæst tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om tillæg til lov nr. 164 af 11. maj 1935 om skove.*

Det oprindelige forslag til skovloven af 11. maj 1935 tilsigtede bl. a. een gang for alle at tilvejebringe klarhed over, på hvilke skove og ubevoksede arealer der hviler fredskovspligt, idet dette spørgsmål ofte frembyder tvivl og derfor forsinker behandlingen af andragender om udstykning og hugsttilladelse samt sager angående overtrædelse af skovloven. Der foresloges derfor foretaget en almindelig fredskovskonstatering over hele landet, men denne plan udgik imidlertid under forslagens behandling, idet man frygtede, at gennemførelsen ville blive for bekostelig.

I stedet indførte lovens § 1 den nye bevisbyrde-regel, at skove, om hvilke det ikke godtgøres, at skovgrunden først er indtaget til skovdyrkning efter udstedelsen af forordningen af 27. september 1805, anses som fredskove.

Samtidig indførte lovens § 10, stk. 3, pligt til at anmelde overdragelse af ejendomme, hvorpå der findes skov eller fredskovspligtig grund, til skovtilsynet, der derefter skal forsyne skødet med påtegning om, hvilke arealer der anses som fredskov. Når skødet derefter fremkommer til tinglysning, noteres påtegningen i tingsbogen, medmindre ejeren begærer spørgsmålet nærmere undersøgt og afgjort efter reglerne i afsnit C.

Efter skovlovens ikrafttræden er der gentagne gange såvel fra justitsministeriet som fra sagførrådet side fremsat ønske om at få denne ordning ophævet under henvisning til den forsinkelse af tinglysningen og den dermed forbundne risiko for erhververnes retsbeskyttelse, som den nuværende ordning indebærer.

Selvom der må tillægges disse henvendelser meget betydelig vægt, er landbrugsministeriet af den opfattelse, at den gældende ordning må opretholdes, indtil noteringerne af fredskovspligten er skredet så vidt frem, at det vil være muligt uden større udgifter at undersøge og afgøre, om der hviler fredskovspligt på de skovejendomme, som ikke har skiftet ejer efter skovlovens ikrafttræden.

Der findes imidlertid en del retskredse, hvor fredskovskonstateringen er såvidt fremskredet, eller hvor der kun findes så få